

Nu zeker, durven...

Nu de banken gered zijn en de crisis stilaan tastbaar wordt in het leven van de mensen, gaan sommigen zichtbaar op de rem staan. Ook voor de federale regering is nieuw economisch herstelbeleid noch wenselijk noch haalbaar. Maar stilstaan is achteruitgaan! Vandaag moeten alle overheden maatregelen nemen. Durven nieuwe wegen verkennen! Durven stimuleren, om de economische motor opnieuw aan de praat te krijgen. Durven investeren, om een nieuwe start te maken met een groene en sociale economie. Durven reguleren, om vooruitgang opnieuw aan (financiële) spelregels te onderwerpen.

3.100 miljard euro. Dat is alleen nog maar rechtstreeks de kost van de financieel-economische crisis. In de vorm van bancaire verliezen, becijferd door het IMF. Tel daarbij de grootschalige reddingsoperaties voor de banken. Tel daarbij de miljarden die overheden spendeerden aan economische herstelplannen. Tel daarbij de rechtstreekse en onrechtstreekse kost van werkloosheid. Breng tenslotte het tekort op de overheidsfinanciën en de gevolgen ervan op lange termijn in rekening. En je bekomt het saldo van decennialange hebzucht op de financiële markten. Een saldo, dat zijn oorsprong kent in het onvermogen van een op hol geslagen kapitalisme om voor (duurzame) groei en welvaart te zorgen.

Vandaag, nu de bancaire verliezen zijn overgenomen, dringt de hoge kostprijs van de crisis ook door tot in de salons van de economische onheilsprofeten. Voor hen, en met hen de Federale regering, is het stilaan welletjes geweest. De knip moet opnieuw op de beurs, de overheid moet opnieuw besparen en nieuw herstelbeleid is noch wenselijk, noch haalbaar. Tenminste niet voor de bedrijven en hun werknemers. Voor de noodlijdende banken klinkt de roep om een tweede en derde reddingsplan steeds luider. Sommigen gaan zelfs nog een stap verder en pleiten onomwonden voor een terugkeer naar de neoliberale recepten: voor business as usual in de banksector, voor deregulering op de arbeidsmarkt, voor versoepeling van het afsprakenkader m.b.t. CO2-emissiereductie.

Heeft men dan werkelijk niets geleerd uit deze crisis? Begrijpt men werkelijk niet dat het pad dat ons in de problemen heeft gebracht, het pad van het ongetemde liberalisme, geen uitweg uit de crisis biedt? Begrijpt men werkelijk nog steeds niet –zelfs vandaag niet– dat stilstaan achteruitgaan is? Niet in het minst voor de vele werklozen en werknemers wiens job bedreigd is. Maar stilaan ook voor de bedrijven en de economische ontwikkeling van ons land. Daarom is het hoog tijd om de platgetreden paden te verlaten. Om nieuwe

wegen te verkennen. Groene en sociale uitwegen uit de crisis, met zicht op een betere toekomst. Het is –kortweg- tijd om te durven.

Durven stimuleren

Nood breekt wet! Zonder zich blind te staren op de overheidsfinanciën, moet de overheid vandaag vooral geld en zuurstof pompen in de economie. Door het vertrouwen te herstellen en de kredietverlening aan gezinnen en bedrijven te waarborgen. Door de automatische stabilisatoren hun werk te laten doen en door lonen, uitkeringen en consumptie op peil te houden. Met korte, gerichte investeringen die vooral jobs creëren en de binnenlandse vraag ondersteunen. Deze investeringen, in de isolatie van woningen en schoolgebouwen, in de doorstart van eerder geplande infrastructuurprojecten maar bijvoorbeeld ook in de opleiding van werknemers die hun baan verliezen, hebben het voordeel dat ze niet enkel renderen op korte termijn. Ze leggen ook een bodem onder de economische groei en de welvaart van de toekomst.

Durven investeren

Eenmaal de economische motor opnieuw op gang komt, moet de overheid durven blijven investeren. In hernieuwbare energie en energie-efficiënte woningen, in onderzoek en ontwikkeling en een milieuvriendelijke mobiliteit. In kosteloos onderwijs, in de kwaliteit van en de toegang tot jobs, in levenslang leren en innovatief ondernemerschap. In de trein-, tram- en internetverbindingen van de toekomst, die mensen met elkaar in contact brengen en de wereld opnieuw wat kleiner maken. In zonnepanelen op alle daken en in groene wagens voor nieuwe wegen. In goede zorgen voor oude dagen en de nieuwe jobs die dat oplevert. Kortom, duurzame en sociale investeringen. Met een gemiddeld langere looptijd. Als wissel op een toekomst, met sociale en groene zekerheden voor elkeen.

Durven reguleren

Investeren alleen is niet voldoende. Het is ook noodzakelijk om de economische groei van de toekomst aan voorwaarden te onderwerpen, te flankeren en te reguleren op de lange termijn. In concreto betekent dit dat de fundamenteen worden gelegd voor stabiele en betrouwbare spaarbanken, voor meer financiële spelregels en voor een rechtvaardige fiscaliteit en beloningsbeleid. Het betekent ook dat vooraf grendels worden ingebouwd voor sociale herverdeling: via rechtvaardige afspraken over lonen en inkomens, via collectieve arbeidsduurvermindering, via een sterke en solidaire financiering van de sociale zekerheid. De verkenning

van een ander economisch groeimodel (beyond GDP) vormt het onmisbare sluitstuk van deze benadering.

Een overheid die durft

Zeker vandaag moeten we pleiten voor een overheid die opnieuw durf tussenkomen, die zich engageert in de economie, die initiatief ontplooit. Met sterke publieke investeringen, die de groene omwenteling versnellen. Met uitmuntende publieke diensten, die mensen werk en opleiding verschaffen en hun competenties op peil houden. Met overtuigende herstelplannen, die de sociale gevolgen van de crisis ondervangen en een koerswijziging op lange termijn onderbouwen. Met transnationale samenwerking, om de race to the bottom aan banden te leggen en om te komen tot fiscale en sociale harmonisatie. Kortom, een overheid die bouwmeester durft zijn op de werf van de toekomst.

Om al deze redenen, omdat stilstaan achteruitgaan is en omdat vooruitgang durf vereist, steun ik het [durfplan van de sp.a](#). Nu zeker!

Wees realistisch, schrijf het onmogelijke...

www.willemdeklerck.blogspot.com

Reacties: willem.de.klerck@telenet.be

Datum van publicatie: 30.04.2009

